

Sevgili Yarenim

– TülayMaviYıldırım · 29 Mayıs 2024



Sevgili Yarenim;

Uzun zamandır aklımı muhasara altına almış halinizi, heyecan ve hayranlık esvapları içerisinde arzı endam etmek istiyordum. Hoş gönülle sadece durdum ve bu zamanın tadını çıkardım. O yüzden bir süre sessiz kalmaya karar verdim. Sonunda size kelimeler bağışlamanın tarifsizliğinde buldum kendimi...

Güneş, rüzgar ve denizler bile nefes alıp verir, üşür, açlık hissedebilir ve dahi mutluluktan çıldırabilirlermiş.

Ben bir sahil kentinde, doğup büyüdüğüm halde bunlardan habersizdim. Ne zaman siz hayatıma dahil oldunuz ben o merhaleden sonra bildiğimden emin olduğum zikıymet şeyleri en temelden alfabeden öğrenmeye başladım...

Ruh yörüngelerimizin yardımıyla bir orijinde kavuştuk çok şükür. Bazı vuslatlar bahtsızdır bazıları ise biz gibi bahtiyar.

Bahtiyarlık; sizinle aynı fırçadaki havaimavi ile boyanmak, deniz kokmayı öğrenmek, vapurların sevinçten çıldırmasına sebebiyet vermek, martıların kanadında savrulan havaya aynı gönülle ve aynı yangınla bakabilme şeref ve imtiyazı demektir.

Muhabbete yol çizen ruhlar, sarı zambakların öptüğü vadide haşır neşir olduğunda, iki nehir gibi birbirine karışmaya başladığında, birbirinin kaburgasına özlem çılgınlıkları attığında, dünyanın iki uzak ucunda da olsalar kavuşmaya öksüz kelimelere yüz sürmeye mecburdur..

Farkında olduktan sonra hakikatim mukaddesim gün aydınlığım ziya demetim afat-i canım olan sizi size anlatmak isterim:

Bu fakir; yıllar yılı sevgiyi şefkatin madenini kazdığını sanır ve ona yaklaşan her alakayı da lütuf bellendi. En son iskelenin birinden, vapura bindi ve yıllar yılı dalgalı acımasız okyanuslarda seyrü sefer eyledi. Dünyadaki diğer dostlarından uzakta olduğu için bu esaretin ömrünü tükenttiğini hiç kimse ona söyleyemedi. En sevdiği deniz mavisini dalgalar, adına sevda dediği silahla ruhunu vuruyordu, tahammül ham bir meyve gibi boğazına oturduğunda artık aldığı nefesi bile yutkunamıyordu. Sersemdi, yanmış yıkılmış bitaptı, o gemiden karaya adım attığında, renklerin bile hükmü kalmamıştı. Canına can veren mavi bile her baktığında içini parçalıyor kaburgalarına kan gölleniyordu. Kendi dünyasını inşaa etmek için kolları sıvadı. Daha ne kadar savrulabilirdi ki; göl kenarına ahşaptan ufak bir kulübe yaptı, günler giderek tesirsiz bir hale dönüşmüştü..

Birgün o gölün durgun sularına küçük bir taş atıldı, dalgalar birbirinden uzaklaştı ve gölün kenarına kadar ulaştı. O günden sonra hiçbir şey evveline benzemedi. Bu yabancı gelışı ile kuruyan çalılar yeşermeye başladı, kulübenin hemen yanına bir kütüphane kurdular, rüzgar estiğinde maviye tutkun kızın vişne kızılı saçlarını taradılar..

Yaratılan en şeffaf üç şey sizinle hayatıma girdi: masumiyet, güvenç ve yaren sevgisi.

Duvarlarımı metrelerce uzunluktaki kumaşlarla örtüp, ruhunuzun hamaratlığıyla zanaatlarınızı yenilenmem için seferber ediyordunuz. Bu hal fazlasıyla hoşuma gidiyor daha neler yapabileceğinizi merak ediyordum. .

İlk defa aldığım nefesin sebebini idrak edebilme şerefine apaçık ulaşabildim. Evrende kapladığım ses alanımın kulağınıza aşına olma mutluluğunu şansını yaşadım. Benim için biri seçilmişti ve ben (artık hiçbir zenginliği kalmayan bu fukara) de o biri için berrak bir suyun görünüşü gibi çabucak içimi sunabilmişim. Hiçbir manzara kendine bu kadar uygun bir çerçeve bulamamıştır.

Son zamanlarda benim için ne kadar kıymetli olduğunuzu anladım ve huşuyla dinginlikle varlığınızın hikmetini düşündüm...

Artık kollarım hiçbir dilde bir rüzgarın eğmesine razı olmayacak. Nehirler gibi en iyi yol gösterenim siz olacaksınız. Yolumuz her defasında dönüp dolaşıp aynı kavşağa çıkacak...

Mısır'ın mübarek Nil'i varsa benim de mübarek yarenim var..

Huzur vapurumun güvertesindeki gümüş kanatlı martım..

Sağlıkla ve güzeller güzeli beyaz kasımpatılarla kalın...

Beyaz ortancanız..

Mavi Yıldırım